

ת"פ 13623/11/15 - מדינת ישראל נגד ד א - בעצמו

בית-משפט השלום בבאר-שבע
ת"פ 13623-11-15 מדינת ישראל נ' א
לפני כבוד השופט יואב עטר
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י באת-כוחה עו"ד מזור טפירו
נגד
הנאשם
ד א - בעצמו
ע"י בא-כוחו עו"ד אייל אביטל

5 במארס 2017

גמר-דין

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון על-פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירות של תקיפת קטין וגרימת חבלה על-ידי אחראי (עבירה לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין התשל"ז-1977), תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות (כנגד בת-זוג) (עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק הנ"ל), תקיפה בנסיבות מחמירות (כנגד בת-זוג) (עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק הנ"ל) והיזק לרכוש במזיד (עבירה לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל).
2. עניין של העבירות שבהן הורשע הנאשם בכך שביום האירוע תקף הנאשם את בתו הפעוטה שהייתה אז בת שנתיים וחצי בכך שסטר לה בחזקה על פניה, הרימה מבגדיה וזרק אותה על אשתו שעה שזו ישבה על ספה בסלון הבית.
3. כעולה מכתב האישום המתוקן נגרמה לפעוטה חבלה של ממש בדמות שפשוף אדום במצחה, ולמתלוננת (רעייתו של הנאשם) נגרמה חבלה בדמות שטף דם בידה הימנית.
4. כתב האישום המתוקן מגולל שלושה אירועים נוספים ונפרדים, האחד כשנה עובר לאירוע דנן, שעה שבערב שבת, עת שב לביתו בהיותו שתוי, תקף את המתלוננת בכך שחנק אותה בידיו.
5. בנוסף, כשלוש שנים עובר לאירוע הנ"ל, הרס הנאשם את פאתה של המתלוננת לאחר ששרף אותה באמצעות מצית.
6. כעולה מכתב האישום המתוקן, בשנת 2011 הנאשם אף סטר לבנו הקטין.

7. בדיון מיום 22.12.15 הגיעו הצדדים להסדר טיעון חלקי, אשר כלל את תיקון כתב האישום, הודאת הנאשם והסכמה לדחיית הטיעונים לעונש עד לאחר קבלת תסקיר. לאחר שהתקבלו בעניינו של הנאשם תסקירי שירות המבחן הגיעו הצדדים להסדר טיעון נוסף לפיו עתרו במשותף לאמץ את המלצת שירות המבחן ביחס להטלת צו מבחן, תוך שהצדדים הסכימו כי צו המבחן יהא למשך 18 חודשים ולא שנה כפי שהומלץ על-ידי שירות המבחן. בנוסף הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תעתור להותרת ההרשעה על כנה ולענישה בדמות מאסר על תנאי והתחייבות לצד צו המבחן ואילו ההגנה תעתור לביטול ההרשעה תוך אימוץ של המלצות שירות המבחן במלואן (למעט החריגה המוסכמת ביחס לאורך תקופת המבחן)
8. בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים מהם עולה כי הנאשם החל בטיפול בתחום האלימות הזוגית במהלך חודש דצמבר 2015, השתתף ב-13 מפגשים פרטניים וארבעה מפגשים זוגיים עם המתלוננת. כעולה מהתסקירים כמו גם מטיעוני הצדדים במהלך התקופה שונו תנאי השחרור באופן שבו שב הנאשם להתגורר בביתו ביחד עם המתלוננת ועם ילדיו. מהתסקירים עולה כי הנאשם אכן מסתייע בקשר הטיפולי, מביע מוטיבציה להמשך הטיפול, ואף פירט את התועלת שהפיק מהטיפול.
9. שירות המבחן ציין כי עובר להגשת התסקיר העדכני קיים שיחה עם המתלוננת אשר סיפרה כי בעקבות ההליך הטיפולי חל שיפור משמעותי בקשר בין בני-הזוג, וחל שיפור במערכת היחסים בין הנאשם ובין ילדיו ובקשר עם.
10. המתלוננת הדגישה בפני שירות המבחן כי מאז העבירה האחרונה נשוא כתב האישום המתוקן לא נהג הנאשם באלימות כלשהי כלפיה או כלפי מי מהילדים.
11. שירות המבחן ציין כי ממידע שקיבל מהמטפל הזוגי עלה כי ניכר ששני בני-הזוג רכשו כלים אדפטיביים להתמודד עם מצבי לחץ ואי-הסכמות במערכת הזוגית, כי שניהם משקיעים מאמץ רב בכדי לשקם את היחסים ביניהם, וכי התרשם מהשפעה חיובית של הטיפול על הנאשם.
12. בסופו של יום המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן, מאסר על תנאי והתחייבות.
13. בדיון בפני העידה המתלוננת ונשאה דברים.
14. המתלוננת סיפרה בהרחבה על השיפור שחל בנאשם, על עמדתה הסלחנית כלפיו דווקא מתוך מודעות גבוהה ליכולותיה וזכויותיה.
15. ראוי לציין כי המתלוננת עצמה הותירה רושם אסרטיבי ביותר. דומה כי אכן אין המדובר בדברים שנאמרו מתוך תלות בנאשם או מתוך חשש.

16. בא-כוח הנאשם עמד בהרחבה על עתירתו לביטול ההרשעה לאור כוונותיו של הנאשם להתמנות כרב או דיין בהמשך דרכו, תוך שעמד על המחירים בהם נשא, בדמות מעצרו במעצר של ממש והתנאים המגבילים שבהם היה נתון.

17. הנאשם עצמו סיפר בהרחבה על השינוי שחל בו ועל הפגיעה שנגרמה לו בשל ההליך, כמו גם על שיפור הקשר עם הילדים.

18. נפסק כי ככלל, משנמצא הנאשם בהליך פלילי אשם, יש להרשיעו. זהו הכלל, וההימנעות מן ההרשעה הינה החריג לאותו הכלל: "...הרשעה בדין היא מעשה מהותי שיש לו השלכות ברורות על הגדרתו של מי שעבר עבירה פלילית כבעל הרשעה קודמת. הימנעות מהרשעה שמטרתה לחסוך מן הנאשם את התיג של עבריין עשויה להיות מוצדקת רק במקרים חריגים..." (ע"פ 2513/96"פ 3467/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש, פ"ד נ(3), 682, 684-685 (1996)).

19. נקבעו בהלכה הפסוקה הקריטריונים הכלליים אימתי יש להעדיף את ההימנעות מהרשעה ולנקוט בצעד חריג זה:

אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיווידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על-יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם. הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים:

ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם;

ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3), 337, 341-342 (1997)).

20. בע"פ 25507-01-16 מדינת ישראל נ' אובשייביץ (17.4.2016) ציין בית-המשפט המחוזי בבאר-שבע כי:

הכלל ונקודת המוצא בדין הפלילי (בענינים של בוגרים) הינם כי מי שביצע מעשה עבירה יורשע וייתן על כך את הדין. הימנעות מהרשעה... .. הינה החריג שבחריגים. להתקיימות חריג זה נדרשות שתי בחינות יסוד. האחד טיבו של מעשה העבירה שביצע הנאשם, והשנייה שיקולי השיקום המיוחדים הנטענים בעניינו ומידת השלכתה של ההרשעה לענינים... .. כל הרשעה בפלילים של נאשם באשר הוא - גוררת בעקבותיה באופן בלתי נמנע הכתמה ופגיעה בדימויו בעיני הבריות ובעיני עצמו. אולם תוצאה בלתי נמנעת זו, הינה בסופו של יום אחת מתכליות הדין הפלילי... .. שיקולי השיקום של נאשם בוגר, אשר יהיה בכוחם להחריגו מהרשעה בדין, שמורים למקרים חריגים ביותר שאינם מתמצים בעצם ה'הכתמה' או ה'דימוי העצמי' שהינם כאמור

התוצאות הבלתי נמנעות של הרשעה באשר היא, ובמידה לא מבוטלת אף אחת התכליות של הדין הפלילי.

21. בהמשך נתגבשה בהלכה הפסוקה הדרישה לפיה על מנת לעמוד בקריטריון של פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, יש להראות פגיעה קונקרטיה ומוחשית של ההרשעה בנאשם, ואין די בהצבעה על פגיעה בעלמא בשל חסימה עתידית של אפשרויות תעסוקה שאינן קונקרטיה.

22. בעניינו של הנאשם ההתלבטות רבה.

23. הנאשם ובא-כוחו הצביעו על פגיעה קונקרטיה ומוחשית בשיקומו של הנאשם כפועל יוצא מההרשעה. המתלוננת עצמה תמכה בפה מלא בביטול ההרשעה, תוך שהצביעה על המשמעויות של הותרת ההרשעה על כנה ו/או ביטולה, ועל כך שלמעשה ביטול ההרשעה ופתיחת מלוא האופק התעסוקתי העתידי לו שואף הנאשם, ייטיבו עם המתלוננת עצמה ועם התא המשפחתי.

24. מנגד, סוג העבירה מקשה מאוד על ביטול ההרשעה.

25. אלימות בתוך התא המשפחתי היא רעה חולה הראויה לכל גנאי, ובוודאי שראויה היא להכתמה בדמות הרשעה.

26. אלימות כלפי פעוטה בת כשנתיים היא אלימות שקשה לדמיין, וקשה לשאת את המחשבה שאב מסוגל לסטור בחזקה על-פני פעוטה בת שנתיים וחצי, קל וחומר להרימה מבגדיה ולהטיח אותה באדם אחר.

27. דומה כי האירוע המפורט בסעיפים 1 ו-2 לפרק העובדות שבכתב האישום הוא אירוע אכזרי, קשה, וקשה להעלות על הדעת כי סוג העבירה בנסיבות אלו מאפשר ביטול ההרשעה.

28. הוסף לאמור לעיל את העובדה שהמלצת שירות המבחן אינה תומכת בביטול ההרשעה.

29. הנאשם עבר כבר כברת דרך טיפולית ארוכה, וכעולה מהתסקירים, כמו גם מדברי המתלוננת עצמה, כיום מדובר באדם שונה ובמי שהפיק את הלקחים הנדרשים מהתנהלותו הנלווה.

30. לא בלי היסוס, מהטעם היחיד שמדברי המתלוננת עצמה למד אני כי זו רואה בביטול ההרשעה כרכיב חיובי למערכת היחסים בתוך המשפחה אשר מטבע הדברים ייטיב עם המתלוננת ועם נפגעי העבירה, ומהטעם היחיד שנוכח הרושם שהותירה עליי נותן אני משקל של ממש לדברי המתלוננת בפניי,

בסופו של יום מצאתי להחריג את עניינו של הנאשם ולהורות על ביטול ההרשעה.

31. לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם ללא הרשעה לעונשים הבאים:

(א) התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא יעבור כל עבירת אלימות ו/או איומים משך שנה מהיום;

(ב) צו מבחן למשך 18 חודשים מהיום;

מובהר לנאשם כי ככל שלא יעמוד באופן מלא בתנאי צו המבחן, לרבות התייצבות לכל מפגש טיפולי ו/או שיחה, ו/או מסירת כל בדיקה שיידרש, רשאי בימ"ש להפקיע את צו השל"צ ו/או צו המבחן, ולדון את הנאשם מחדש, תוך שמובהר לנאשם כי בהעדר שיקולי שיקום, יאלץ בית-המשפט לדון את הנאשם במסגרת מתחם העונש ההולם. במהלך הקראת גמר-הדין הבהיר בית המשפט לנאשם רכיב זה, בשפה ברורה ופשוטה ויידא כי הנאשם הבין זאת.

המזכירות תשלח העתק גמר-הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע.

ניתן והודע היום, ז' באדר התשע"ז, 5 במארס 2017, במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

החלטה

בכפוף להעדר עיקולים ו/או כל מניעה אחרת יוחזר הפיקדון כמבוקש.

ניתנה והודעה היום, ז' באדר התשע"ז, 5.3.2017 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

קלדן: עמוס מדר

הוקלדעלידינוריתג'רנו